

திருதராஷ்டிரே! அம்பயையும் வில்லையும் கீழேபோட்டுத் தேர்த்தட்டில் உட்காரந்திருக்கும் அர்ஜுனன் கண்களில் நீர் மல்கத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். 'அஹோபத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம்' என்று எண்ணிக் குமுறுகிறான். அவனது உள்ளே இருந்த துக்கம் இவ்விதம் நன்றாக வெளிப்பட்டது. ஒருவனை பேய் பிசாசு பிடித்து ஆட்டி வைப்பதுபோல், அஸமயத்தில் அர்ஜுனனை தயை பீடித்தது. க்ருபவிஷ்டனாக இவ்விதம் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனனைப் பார்த்து மதுஸூதனன் பின்வருமாறு கூறினான் என்றான் ஸஞ்சயன்

திருதராஷ்டிரன் 'ஸஞ்சய! கண்ணன் என்ன சொன்னான்? அதைச் சீக்கிரம் சொல்' என்றான்

ஸஞ்சயன்-மகாராஜரே! பகவான் சொன்னதாகக் கேளும். சத்ருக்களிடம் கருணைக் காட்டாதே என்றான். அர்ஜுன! உயர்ந்த வம்சத்தில் பிறந்து ஸகல சாஸ்திரார்த்தங்களையும் கற்றுணர்ந்த உனக்குத் தகாத ஸமயத்தில் இப்படித் தயை வரக் கூடாது. ஆர்யர்கள்-நேர்மையான ஜ்ஞானமுள்ளவர்கள் இவ்விதம் இருக்கமாட்டார்கள். இவ்விதம் சோகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் உனக்குப் பரலோகமும் கிடைக்காது. இந்த லோகத்திலும் அபகீர்க்கதியே உண்டாகும். ஆகையால் சோகத்தை விடு. பார்த்த! நீ கோழையாக இராது. பயத்தை விடு. அஜ்ஞாதவாஸம் செய்தபோது நபும்ஸகனாக-பேடியாக இருந்தாயே; அந்த வாஸனை இன்னும் உன்னை விட்டு விலகாமல் இருக்கிறதா? சிறந்த புஜபல பராக்கிரமமுடைய உத்தம புருஷனான உனக்கு இது தகாது. அதி நீசமான இந்த அதேரியத்தை விட்டு யுத்தம் செய்ய எழுந்திரு என்றான்.

திருதராஷ்டிரன்-அதற்கு அர்ஜுனன் என்ன பதில் சொன்னான்? என்பதையும் சொல் என்றான்.

ஸஞ்சயன்-அர்ஜுனனுக்கு அஸமயத்தில் சத்ருக்களிடத்தில் தயை உண்டானதனால், தர்மத்தை அதர்மமாக நினைத்தான். அதனால் பகவான் சொன்னபடி யுத்தம் செய்ய எழுந்திருக்கவில்லை. யுத்தம் செய்வது பரம்பரையாக மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிறது என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் என்பதையும் அவன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் பகவானை அர்ஜுனன் கேட்கிறான்-க்ருஷ்ண! பீஷ்ம த்ரோணாதிகள் திருவடிகளில் புஷ்பத்தை கொண்டு அர்ச்சிக்க வேண்டும். அவர்கள் மிகவும் கௌரவிக்கத் தக்கவர்கள். அவர்களை பூஜிக்காமலிருப்பதே தவறு என்றால் அவர்களை அம்பினால் அடி என்கிறாயே அது இவ்விதம் பொருந்தும்? நீயும் மது முதலான சத்ருக்களையன்றே நிரஸணம் செய்திருக்கிறாய். ஸாந்திபனி முதலிய உனது ஆசார்ய ச்ரேஷ்டர்களை வதை செய்ததாகத் தெரியவில்லையே என்று கேட்டான்.

பகவான்-யுத்தம் செய்வதற்கு வந்துள்ள ஆசார்யர்களை அடித்து வீழ்த்தாமல் போனால் யுத்தத்தில் ஜயம் கிடைக்குமா? ஜயம் கிடைக்காவிட்டால் ராஜ்யம் கிடைக்குமா? ராஜ்யம் கிடைக்காவிட்டால் போகம் கிடைக்காதே. ராஜ்யம் இல்லாமல் தேஹயாத்ரையை எவ்விதம் நடத்துவாய்?

அர்ஜுனன்-க்ருஷ்ண! மிகவும் பெருமை வாய்ந்தவர்களாயும், போகத்தில் அதிகமான ஆசையுள்ளவர்களாயுமுள்ள ஆசார்ய சேஷ்டர்களைக் கொன்றுவிட்டு அவர்கள் வீற்றிருந்த ஆஸனத்திலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு அவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய போகங்களை நான் எப்படி அனுபவிப்பேன்? என்னால் அடிக்கப்பட்டு இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு அவர்கள் இறந்ததை நினைத்தால், எவ்வளவு அருவருப்பாக இருக்கும். போகங்களை அனுபவிக்கும்போதெல்லாம் அவர்களுடைய அந்த நிலை அல்லவா ஞ்ஜாபகத்திற்கு வரும். ஆகையால் அந்த ஜ்ஞாபகத்தினை போகம் எனக்கு வேண்டவே வேண்டாம். இவ்விதமான போகத்தை அனுபவித்து வாழ்வதைவிடப் பிச்சை எடுத்து வாழ்வதே பரம் ச்ரேஷ்டம்.

பகவான்-அர்ஜுன! பிசாசு என்பது ப்ராஹ்மணனுக்குதான் ஏற்பட்டது. நீயோ க்ஷத்ரியன், ஆகையால் பிச்சை எடுப்பது பாபம்தானே?

அர்ஜுனன்-பிசை எடுப்பது பாவம்தான். ஆசார்யர்களைக் கொல்வதும் பாவம். இந்த இரண்டிற்குள் தாரதமயத்தை ஆராய்ந்தால் ஆசார்ய வதத்தால் ஸம்பவிக்கும் பாவம் மிகவும் க்ருரமானது என்று தோன்றுகிறது.

பகவான்-இவ்விதம் யுத்தத்தை ஆரம்பித்துவிட்டு அதனின்றும் விலகி ஒன்றும் செய்யமலிருக்கிற உங்களைத் திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் கொன்றுவிட மாட்டார்களா?

அர்ஜுனன்-அவ்விதமே செய்யட்டும். நாம் துரியோதனனையரை ஜயிப்போமா? துரியோதனனையர் நம்மை ஜயிப்பார்களா? அவர்களை நாம் ஜயித்தால் நல்லதா? அவர்களை நாம் கொன்றால் நல்லதா? இந்த இரண்டில் எது சிறந்ததோ அதை நாம் அறியோம். எவர்களைக் கொன்று நாம் ஜீவித்திருக்க விரும்ப மாட்டோமா அவர்களே நம்மைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவர்களாய், தங்களை நாம் கொல்வதற்கு தக்கபடி நம் எதிரில் வந்து நிற்கிறார்கள். என்ன செய்வேன்?

க்ருஷ்ண! செய்ய வேண்டியதை அறியாமலிருக்கிறேன். சோகத்தைப் போக்கக்கூடிய உபாயத்தையுமறிகிலேன். இதனால் மிகவும் தைரியமிழந்தவனாக இருக்கிறேன். எதைச் செய்தால் எனக்கு நன்மை ஏற்படும் என்று ஸர்வஞ்ஜனன நீ நிச்சயித்திருக்கிறாயோ அதை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும். நான் உன் சிஷ்யன். எனக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்து நீ என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

பகவான்-தனஞ்சய! நீயே சற்று யோசித்துப் பார். உனக்கே ஹிதம் புலப்படும். அல்லது மற்ற யாரையாவது வேண்டிப் பார். அவர்கள் ஹிதத்தை உபதேசிப்பார்கள். மேலும் நீ சிஷ்யனாக இருந்தாலும் என் வார்த்தைகளைக் கேளாத அடங்காப்பிடாரியாக இருப்பவனுக்கு நான் உபதேசிப்பதில்லை

அர்ஜுனன்-ஸர்வேஷ்வரா! நானே ஒன்றும் அறியாதவன். அகிஞ்சனன். உன்னைத் தவிர மற்றோர் புகலும் இல்லை. அநந்தய கதிகன். மேலும் 'சாஸநீயோ ஹி சிஷ்ய' என்று சொன்னபடி உன் திருவுள்ளப்பரகாரம் நடக்கக்கூடிய சிஷ்யன். ஆகையினால் சரணாகதனான அடியேனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தருள வேண்டும்' என்றான்.

திருதராஷ்டிரன்-ஸஞ்சய! அர்ஜுனன் இவ்விதம் கேட்டதன் நோக்கம் என்ன?

'என் சோகம் முன்று உலகங்களையும் ஆதிபத்யம் கிடைத்தாலும் போகாது. தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களை உபதேசித்து என்னைக் காக்க வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான் என்பது ஸாரம். சத்ருக்களை அழிக்கக்கூடிய ஸாமர்த்தியம் படைத்தவனும் தூக்கத்தையும் சோம்பலையும் வென்றவனுமான அர்ஜுனன் இந்திரிய ப்ரேரகனான ஹ்ரிஷிகேஷனைப் பார்த்து இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு பகவான் பேசுவதற்கு அவகாசம் கொடுத்து பேசாமல் இருந்தான்

பகவானே அர்ஜுனனைக் கலக்கினான்

யுத்தத்தற்குப் புறப்படும்போதும், சங்கத்தை ஊதுகிறபோதும் கொஞ்சமும் கலக்கமில்லாத அர்ஜுனனை, இந்திரியங்களைத் தன் ஸங்கல்பபடி ஆட்டி வைக்கக்கூடிய பரமாத்மா அவனை வ்யாஜயமாக கொண்டு, ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை உபதேசிப்பதற்காகத் தானே கலக்கி சரணாகதி செய்யத் தூண்டினான். கலக்கமில்லாத அர்ஜுனனும் ஸத்யஸங்கல்பனான பரமாத்மாவினால் கலங்கி, அந்தக் கலக்கம் விலகித் தர்மத்தை அறிந்து வாழ்வதற்காகச் சரணாகதி அடைந்தான்.

பகவான் தன் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அர்ஜுனனை யுத்தம் செய்யும்படியும் செய்திருக்கலாம். அவ்விதம் செய்யாமல் உபதேசம் செய்து தெளிவித்து நம் போன்றவர்களை கீதா சாஸ்த்திரத்தை அறிந்து வாழ்வதற்காகவே என்பது

உணரத்தக்கது. இது பர்யந்தம் கீதா சாஸ்திரத்தில் அவதாரிகை.

கீதாவதாரம்

சரீரத்தைப் பற்றியும் ஆத்மாவைப் பற்றியும் தெளிவாக அறிவு இல்லாததனால் ஏற்பட்ட சோகத்தினால் குழப்பட்டவனும் தேகாத்மவிவேகம் உள்ளவன்போல் தர்மாதர்மங்களைப் பேசுவனும் இரண்டு சேனைகளின் மத்தியில் ஒரு வியாபரமும் செய்யாதிருப்பவனுமான அர்ஜுனனைப் பார்த்து இந்திரிய ப்ரேரகனான பரமாத்மா புஞ்சுரிப்புடன் "ந த்வேவாஹம்" என்று ஆரம்பித்து "ஸர்வதர்மாத் பரித்யஜய" என்ற அளவான வாக்குகளை அருளிச் செய்தான். "அசோச்யாந்" என்ற ச்லோகம் பரிஹாச வாக்கியமாய், தான் செய்யப்போகும் உபதேசத்தில் அர்ஜுனனக்கு அவதானம் ஏற்படுவதற்காக அருளிச் செய்யப்பட்டதானபடியால் அந்தச் ச்லோகமும் அவதாரிகையிலேயே சேர்ந்து என்பது அறியத்தக்கது

பரிஹாஸம்

அர்ஜுன! உன் பேச்சைக் கேட்டால் 'உடல் வேறு, ஆத்மா வேறு' என்ற அறிவு உனக்கு உள்ளது போல் தோன்றுகிறது. பீஷ்மாதிகளைப் பற்றி நீ கவலைப்படுவதைப் பார்த்தால் உனக்குத் தேகாத்மா விவேகம் இல்லை போல் தோன்றுகிறது என்று பகவான் பரிஹசித்தான்

உபதேச ஆரம்பம்

பகவான் 'அர்ஜுன! எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவான நான் ஒரு காலத்தில் இல்லாமலிருக்கவில்லை. நீயும் இல்லாமலில்லை. இந்த அரசர்களும் இல்லாமலில்லை. நாம் எல்லோரும் இதற்குப் பிறகும் இல்லாமலிருக்கப்போவதுமில்லை. பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்னும் விஷயத்தில் உனக்கு எவ்விதம் ஸந்தேஹம் இல்லையோ அவ்விதமே நீங்களும் அழிவற்றவர்கள், நித்யர்கள். ஆகையால் அழிவில்லாததைப் பற்றிச் சோகிப்பானேன்? என்றான்

அர்ஜுனன் 'கண்ணா! அவன் இறந்தான், இவன் பிறந்தான் என்றெல்லாம் சொல்லுவதனால் ஆத்மா நித்யமா? அவை நித்யம் என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியும்? பகவான்-தனஞ்செய்! ஒரு சரீரத்தில் இருக்கும் ஜீவத்மாவிற்ருக் கௌமாரம் யௌவனம் முப்பு அகியவை எவ்விதம் உண்டாகின்றனவோ அவ்விதமே வேறு தேகத்தை அடைவதும் ஸம்பவிக்கிறது. ஜ்ஞானியானவன் இந்த விஷயத்தில் துக்கப்படுவதில்லை. அதாவது ஒரு ஜீவனுக்கு ஒரு சரீரத்தில் பல மாறுதல்கள் ஏற்படுவது போலவே, பல சரீர ஸம்பந்தமும் ஏற்படுகிறது, ஒருவன் இறந்தான் என்றால் அவனுக்கு அந்தச் சரீர ஸம்பந்தம் போயிற்றே தவிர, அந்த ஜீவன் இறக்கவில்லை. சரீர ஸம்பந்தம் ஏற்படும்போது பிறந்தான் என்று கூறுகிறோம். ஆத்மாவிற்ரு உத்பத்தியோ, விநாசமோ கிடையாது. அதனால் நித்யன் என்று கூறுகிறோம்.

அர்ஜுனன்-மதுகுதன்! ஜீவன் அழிவற்றவன் என்றாலும் சரீரம் அழியக்கூடியதாக இருப்பதனால் அதைப் பற்றிச் சோகிக்காமல் இருக்க முடியுமா? பீஷ்ம த்ரோணாதிகளின் திருமேனியை அழிப்பதைப் பற்றியே நான் சோதிக்கிறேன்.

பகவான்-கௌந்தேய! ஆத்மா நித்யமாக இருப்பதனால் அது அழிந்துவிடப்போகிறதே என்று சோகிக்க வேண்டியதில்லை. சரீரம் அழியக்கூடிய தன்மை உடயதாக இருப்பதனால் எப்படியும் அழியப்போகிறது. சோகித்துப் பயனில்லை. மாறுதலை அடையும் ஸ்வபாவமுள்ள தேகம் நிலைத்திருக்காது. மின்னின் நிலையில் மன்னுயிராக்கைகள்' நிலைத்திருக்கும் ஆத்மாவிற்ரு ஒரு ஸமயம் இல்லாமை என்பதில்லை.

அர்ஜுனன்-தேவகீனந்தன! ஆத்மா அழிவற்றது என்பதற்கு என்ன காரணம்! சரீரம் ஏன் அழியக்கூடியது?

பகவான்-பாண்டவ! ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கிறது. வஸ்துக்கள்தோறும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கிறது. ஆகையால் அதைக்காட்டிலும் பெரிய வஸ்துக்களால் கத்தி, சுத்தி முதலியவற்றினால் அதை அழிக்கமுடியாது. அதனால் நித்யமாக இருக்கும் நம்மால் ஜீவாத்மாவை அறிய முடியாது. தேகமோ அழிவதே ஸ்வபாவமாக உடையது என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது. மோக்ஷத்தை அடைவதற்காக பலனில் ஆசை வைக்காமல் யுத்தமாகிய கர்மாவைச் செய்.

அர்ஜுனன்-வாஸுதேவ! ஆத்மா அழிவற்றதாகில், 'மனுஷ்யனைக் கொன்றான். ஆட்டைக் கொன்றான்' என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவது எப்படிப் பொருந்தும்? கொன்றான் என்பது மனுஷ்ய சரீரத்தை, ஆட்டு சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது என்னப் போகாது. ஆத்மா இல்லாத தாய், தகப்பன் சரீரங்களை எரிக்கும் பிள்ளைகளைத் தாயைக் கொன்றான், தகப்பனைக் கொன்றான் என்று சொல்லுவதில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவைக் கொன்றான் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆதலால் ஆத்மா அழிவற்றது என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

பகவான்-அர்ஜுன! அழியாத இந்த ஆத்மாவை அழிக்கும் வஸ்து ஒன்று இருப்பதாக எவன் நினைக்கிறானோ, எவன் இந்த ஆத்மாவை அழிக்கும் ஒரு வஸ்துவினால் அழிப்பதாக எண்ணுகிறானோ அந்த இருவரும் உண்மையை அறியாதவர்கள் ஆத்மா நித்யமாகையால், ஆத்மாவைக் கொல்லும் வஸ்து எதுவுமில்லை. ஆகையால் 'கொல்லுகிறேன்' என்று வினைச்சொல் இருந்தாலும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழிக்கிறதாகச் சொல்லக் கூடாது. ஆத்மாவைச் சரீரத்தைவிட்டுப் பிரித்தலைத்தான் சொல்லுகிறது. இவ்விதமே சாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஆத்ம ஸ்ருஷ்டியின் மத்தியில் உண்டாவதுமில்லை. மரிப்பதுமில்லை. கல்பத்தின் ஆதியில் உண்டாவதாகவும், கல்பத்தின் முடிவில் மரணமடைந்ததாகவும் சொல்லப்படுவதெல்லாம் தேகத்தைப் பற்றியேயன்றி ஆத்மாவைப் பற்றியதில்லை.

அர்ஜுனன்-கண்ணா! நித்யமான ஆத்மாக்களுக்கு நாசம் என்பதில்லை. சரீரத்தை விட்டுப் பிரிதல் மாத்திரமே உண்டு. ஆகையால் சோகிக்க வேண்டாம். இப்பொழுது ராஜாவாக இருக்கிற சரீரம் போய், அவரவர் கர்மாக்களுக்கு தக்கபடி பசு, பக்ஷி முதலிய சரீரங்கள் வர நேரிடுமாகையால் அதைப் பற்றி சோகிக்காமல் இருக்க முடியுமா? புதியது என்பதனால் மட்டும் சந்தோஷப்பட முடியாது. நெடுநாளாக வளர்ந்து வந்த அரண்மனையை விட்டு, புதிதாகக் கட்டிய சிறையில் ப்ரவேசிப்பதும் பழையமையான வெண்பட்டாடை விட்டுப் புதிய கோணியை எடுத்துக்கொள்வதும் துக்கமாக இருக்கிறபடியால், மனுஷ்ய சரீரம் போய்த் தேவ சரீரம் வரும் என்பதைத் தெரிந்துக்கொள்ளாதபடியாலும் இந்தச் சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா பிரிவதைப் பற்றித் துக்கப்படாமல் இருக்கமுடியாது.

பகவான்-பார்த்த! மனிதன் கந்தையான துணிகளைக் கழித்து விட்டுப் புதியனவாயும் அழகானவையாவும் இருக்கிற வஸ்தரங்களை எடுத்துக்கொள்வதுபோல், தர்மமான யுத்தத்தில் சரீரத்தை விடுகிறவர்கள் முன்பு இருந்த சரீரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் அழகான சரீரங்களை அடைகிறார்கள். அதனால் ஸந்தோஷப்படவேண்டுமே தவிர, துக்கப்படுவதற்குக் காரணமில்லை.

அர்ஜுனன்-கோவிந்த! தேகமே ஆத்மா என்று எண்ணியிருப்பவர்கள் தேகத்தை விடுவதில் சோகிக்காமல் இருக்க முடியுமா?

பகவான்-மஹாபாஹோ! நீ ஆத்மாவை, பிறப்பிறப்பை நித்யமாக உடையதான சரீரமாக எண்ணினாலும், உன் மரணத்திலும், அயலாரைக் கொல்வதிலும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஆத்மா அழிவற்றது. நித்யமானது என்று எண்ணினால்

பீஷ்மாதிகளைக் கொன்றால் வரும் பாவத்தினால் நரகம் வருமே என்று பயப்படவேண்டும். சரீரமே ஆத்மா என்ற பகஷத்தில் ஆத்மா இவ்விடத்திலேயே அழிந்துவிடுகிறபடியால் நரகாதிகளுக்குச் செல்லப் பரஸக்தியே இல்லை. இவ்விதம் இருக்க, யுத்தத்தில் பீஷ்மாதிகளைக் கொல்வதற்கு ஏன் பயப்படுகிறாய்?

அர்ஜுனன்-சர்வஞ்ஜ! ஆத்மா வேறு, சரீரம் வேறு என்று கூறுகிறாயே சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக ஆத்மா ஒன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே?

பகவான்-பல்குண! நாம் அநுபவிக்கிற சரீரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டவனாய், நித்யனாய், ஆச்சரியமாக இருக்கும் ஆத்மாவை, தவம் செய்து பாவங்களைப் போக்கி, புண்ணியங்களுடைய ஒருவன் தான் பார்க்கிறான். அவ்விதம் புண்ணியம் பண்ணிய ஒருவனே இதைக் கேட்கிறான். ஆக ஆத்மாவைப் பற்றிச் சொல்லுபவனும் கேட்பவனும் அரியவன், கேட்டாலும் இதை ஒருவனும் தெரிந்து கொள்ளுகிறதில்லை.

அர்ஜுனன்-தேவர் முதல் ஸ்தாவர பர்யந்தம் பிராணிகளுக்குள் சரீரம் என்ற பாகத்தில் ஜாதி குணம் முதலிய வ்யத்யாஸம் காணப்படுகிறது. அவ்விதமே ஆத்மாவினடத்தில் ஸ்கத்தை அநுபவித்தல், துக்கத்தை அநுபவித்தல் முதலிய வ்யத்யாஸங்கள் காணப்படுகின்றன. தேவன் மனுஷ்யன் முதலான பதங்களும் தேவாதிகளாக இருத்தலையுடைய ஆத்மாவைச் சொல்லுகின்றன. இவ்விதமே நித்யமாக இருத்தல், அநித்யமாக இருத்தல் ஆகிய வ்யத்யாஸம் ஆத்மாவிற்கு வரட்டுமே?

பகவான்-தேவர் முதலிய அவயவங்களுடைய சேர்க்கையினால் உண்டான வ்யத்யாசம் ஆத்மாவில் இருந்தாலும் அது சரீரஸம்பந்தத்தினால் உண்டானதாகும். ஆதலால் ஆத்மா அழிவில்லாதது, நித்யமானதே. தேவர் முதலிய பதங்களால் ஆத்மாவை சொல்லுவதானது, சரீரத்திற்கு ஆத்மாவோடு உண்டான, பிரிக்க முடியாத ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டேயாகும்.

பகவான் மேலும் சொல்லுகிறான்-அர்ஜுன! இந்த யுத்தத்தில் எதிரிகளைக் கொல்லுவதாக இருந்தாலும், அக்ஷோமிய யாகத்தில் பசுஹிம்ஸபோல் உன் ஜாதிக்கு உரிய தர்மம் என்பதைத் தெரிந்துகொள். தர்மமாக செய்யக்கூடிய யுத்தத்தைவிட, கூத்ரிய ஜாதியில் பிறந்தவனுக்கு யுத்தத்தைவிட வெறு சிறந்த காரியம் இல்லை. எழுந்திருந்து யுத்தத்தை செய். உன் முயற்சி இல்லாமல் இந்த யுத்தம் நேர்ந்திருக்கிறது. இது துக்கம் கலவாத ஸ்கத்தை விளைவிக்கக் கூடியது. முன் ஜன்மத்தில் புண்ணியம் பண்ணிய கூத்ரியர்களுக்கே இவ்விதமான ஸந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்.

அர்ஜுனன்-கூத்ரியன் யுத்தம் செய்யாவிட்டால் என்ன நேரிடும்?

பகவான்-பார்த்த! கூத்ரியனுக்கு உரிய தர்மமான ஆரம்பித்த யுத்தத்தை என்று எண்ணி விட்டாயேயானால் ஸ்வதர்மத்தைச் செய்யாததனால் அளவில்லாத கீர்த்தியையும் இழந்து துக்கத்திற்கு காரணமான பாவத்தையும் அடைந்திடுவாய். அபகீர்த்தியும் உண்டாகும். அபகீர்த்தி, மரணத்தைக்காட்டிலும் கொடியது. அபகீர்த்தி, நரக யாதனையை அநுபவிப்பதற்கும் காரணமாகிறது.

அர்ஜுனன்-கேசவ! நான் அவர்களுக்கு அஞ்சி யுத்தத்திலிருந்து விலகவில்லையே அன்பினால்தானே விலகுகிறேன்?

பகவான்-அர்ஜுன! உன் நினைப்பு அப்படி இருந்தாலும் அஸமயத்தில் பந்து ஸ்நேஹம் கூடாது. மகாரதர்களான கர்ணன் முதலியவர்களையும் பதினேரு அக்ஷௌஹிணி ஸேனையையும் இங்குள்ள மகாரதர்களையும் இரண்டு ஸேனைகளின் மத்தியிலிருந்து பார்த்ததும் அர்ஜுனனுக்கு பயம் உண்டாகிவிட்டது; பயத்தினால் யுத்தத்திலிருந்து ஓடிவிட்டான் என்றல்லவோ சொல்லுவார்கள்? உனது த்வேஷிகளான திருதராஷ்டிர

புத்திரர்கள் உன் விஷயமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்பதைவிட அதிகமான துக்கம் உனக்கு என்ன இருக்கிறது? ஆகையால் எழுந்திருந்து யுத்தத்தை செய். யுத்தத்தில் சத்ருக்களால் நீ கொல்லப்பட்டால் உனக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கப்போகிறது. அங்கே ஸ்கத்தை அடையப்போகிறாய். உன்னால் அவர்கள் கொல்லப்பட்டால் சத்ருக்கள் இல்லாத ராஜ்யம் கிடைக்கப்போகிறது. போகத்தை அந்விக்கப்போகிறாய். ஆகையால் உத்தம ராஜவம்சத்தில் பிறந்த நீ யுத்தத்தை செய்யாதிருப்பது தகாது.

அர்ஜுனன்-மதுஸூதன! மூன்று லோகங்களும் எனக்குக் கிடைத்தாலும் வேண்டாம் என்றேன். நான் வேண்டுவது மோகூத்தையே. இந்த ஸ்கங்கள் போகங்கள் எல்லாம் அஸ்திரங்கள்.

பகவான்-தனஞ்செய்! கூத்திரியானகப் பிறந்தவனுக்கு யுத்தம் செய்ய வேண்டியது அவன் கடைமை என்ற எண்ணத்துடன், ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலனில் விருப்பமில்லாமலும், ஜயாபஜயங்கள் ஸந்தோஷம் துக்கம் இல்லாமலும் யுத்தத்தை செய்தால் ஸம்ஸார துக்கத்திலிருந்து விடுபடுவாய்.

அர்ஜுனன்-கண்ணா! கூத்திரியனுக்கு யுத்தம் கர்மயோகத்தில் சேர்ந்தது என்றாய். அதன் மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறேன்; மோகூத்திற்கு ஸாதனமான அந்தக் கர்ம யோகத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும்.

பகவான்-கர்மயோகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்த பிறகு தேசம் காலம் முதலியவற்றின் கெடுதியினால் அதை மேற்கொண்டு செய்ய முடியாமற் போனாலும் இதுவரையில் செய்த கார்யம் நிஷ்பலமாவதில்லை. இட்ட படை கற்படை. நடுவில் விட்டுப் போனதனால் கெடுதியும் உண்டாவதில்லை. இந்தக் கர்மயோகத்தின் ஸ்வல்பபாகமும் ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறது.

அர்ஜுனன்-கண்ணா! காம்ய கர்மங்களைச் செய்யலாமா? கூடாதா?

பகவான்-பார்த்த! போகம், ஜச்வர்யம் முதலியவற்றில் விருப்பமுடையவர்களாய் காம்ய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு வ்யவஸாய ரூபமான புத்தியானது மனத்தில் உண்டாவதில்லை. ஆகையால் மோகூத்தில் விருப்பமுடையவர்கள் காம்ய கார்யங்களில் ஆசை வைக்கக்கூடாது.

அர்ஜுனன்-வாஸுதேவ! காம்ய கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது என்றால் ஆயிரம் தாய் தகப்பனைக் காட்டிலும் வத்ஸலதரமான சாஸ்திரம்- வேதம்-காம்ய கர்மங்களை ஏன் விதித்தது? வேதத்தில் பண்ணும்படியாகச் சொன்ன கர்மங்களை எப்படி விடலாம்? அதை விதிக்கிற சாஸ்திரம் ப்ரமாணமில்லாமற் போகுமே?

பகவான்-பாண்டுபுத்திர! வேதம் என்பது எல்லோருக்கும் பொது. அவரவர் விரும்பிய பலனைப் பெறக் கர்மாக்களைச் சாஸ்திரம் விதிக்கிறது. ஜச்வர்யாதிகளில் விருப்பமுடையவர்கள் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களையும், காம்ய கர்மாக்களையும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. பலனில் விருப்பமுடையவர்கள் காம்ய கர்மாக்களை அநுஷ்டிப்பதனால் அந்தச் சாஸ்திரம் சரிதார்த்தமாகிறது. ஸ்நானம் செய்வதற்கு, குடிப்பதற்கு முதலிய ப்ரயோஜனத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட நீர் நிறைந்த குளம்

முதலியவற்றில் தாகமுள்ளவன் தனக்கு வேண்டிய அளவே நீர் எடுத்துக் கொள்கிறான். ஜலம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அதே போல், வேதத்தில் மோகூஸாதனமான அம்சத்தை மட்டுமே நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், அதைத் தவிர மற்ற காம்ய கர்மங்களை இவன் அநுஷ்டிக்கக் கூடாது.

அர்ஜுனன்-க்ருஷ்ண! மோக்ஷஸாதனங்களான கர்மாக்களைத் தவிர மற்றக் கர்மாக்களைவிட வேண்டியது என்றால், நியத்ய நைமித்திக கர்மாக்களையும் இஷ்டப்படி விட வேண்டியதாகுமே?

பகவான்-அர்ஜுன! நியத்ய நைமித்திக காம்ய கர்மாக்கள் சிற்சில பலனுடன் கூடியனவாகவே வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நியத்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அநுஷ்டிப்பதினால்தான் மற்றக் கார்யங்களைச் செய்வதற்கு அர்ஹனாகிறான். அதனால் ஒவ்வொரு வேளையிலும் மனோவாக்காயங்களால் செய்யப்படும் பாவங்கள் நசிக்கின்றன. நியத்ய கர்மாக்களை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பதனால் வரும் பாவத்தை தடுப்பதும் பலனாகும். மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ள உனக்கு, விதிக்கப்பட்ட கர்மாக்களில் மட்டும் அதிகாரம் உண்டு.

அவற்றில் சொன்ன பலனில் அதிகாரமில்லை. செய்யும் கர்மாக்களுக்கு உன்னைக் கர்த்தாவகவும், அதன் பலனுக்கு உன்னைக் காரணமாகவும் நினைக்காதே. இவ்விதம் இருந்து கொண்டு நியத்ய நைமித்திக கர்மாக்களை விடாமல் செய்து வர வேண்டும். கர்மாவை செய்யாமல் இருப்பதில் உனக்குப் பற்றுதல் வேண்டாம்.

அர்ஜுனன்-மதுஸூதன்! காம்ய கர்மாவை செய்யக்கூடாது என்றும். அதே காம்ய கர்மாவைப் பலனை விரும்பாமல் செய்யலாம் என்று கூறுகிறாயே? ஒரே கர்மாவே இரண்டு பலனுக்கும் ஸாதனமாகுமா?

பகவான்-தனஞ்சய! செய்கிற கர்மாவில் வ்யத்யாஸம் இல்லாமல் இருந்தாலும் எண்ணத்தில் மாறுபாடு இருந்தால் பலனில் வித்யாசம் ஏற்படும். அக்னிஹோதரம் என்ற கர்மாவைப் பலனை உத்தேசித்துச் செய்தால் ஸ்வர்கம் கிடைக்கும். அதையே பகவத் ப்ரியதர்த்தமாகச் செய்தால் மோக்ஷம் கிடைக்கும். எண்ணத்தின் மாறுதலால் பலனில் மாறுதல் உண்டாகிறது.

அர்ஜுனன்-கண்ண! புத்தியோகத்துடன் கர்மயோகத்தைச் செய்தால் என்ன பலனைப் பெறலாம்?

பகவான்-அர்ஜுன! சாஸ்திரத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஆத்மஞானத்தை முன்னிட்டுச் செய்கிற கர்மயோகம் 'ஸ்திதப்ரஜ்ஞதா' என்ற பெயருடைய ஜ்ஞானயோகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. ஜ்ஞானயோகமாகிய ஸ்திதப்ரஜ்ஞதை 'யோகம்' என்ற பெயருடைய ஆத்மாவலோகனத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

அர்ஜுனன்-கேசவ! மனத்தைத் தன் வசமாக்கிய ஸ்திதப்ரஜ்ஞனின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது? அவன் எதைப் பற்றிப் பேசுவான்? ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் என்ன செய்வான்?

பகவான்-அர்ஜுன! ஜ்ஞானநிஷ்டையில் நாலு தசைகள் உள்ளன. முதற்படி- யதமான ஸம்ஜ்ஞை என்பது. இரண்டாவது நிலை-வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞை என்பது. மூன்றாவது தசை - ஏகேந்த்ரிய ஸம்ஜ்ஞை. கடைசி தசை -வசீகார ஸம்ஜ்ஞை எனப்படும் இவற்றுள் வசீகார ஸம்ஜ்ஞான் ஜ்ஞானநிஷ்டையின் முதிர்ந்த நிலை. யதமான ஸம்ஜ்ஞை என்பது எல்லா வ்யாபாரங்களிலிருந்தும் இந்த்ரியங்களை விலக்கி, ஆத்மவிஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவதேயாம். பகவத் ஸங்கல்பத்தால் ஏதாவது இஷ்டமானது கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷப்படமாட்டான். பகவத் ஸங்கல்பத்தால் அப்ரியம் நேர்ந்தாலும் துக்கப்படமாட்டான். எதிலும் விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவன் வ்யதிரேக ஸம்ஜ்ஞன். இஷ்டமானது விலகும் அல்லது அநிஷ்டம் ஸம்பவிக்கும் என்பதற்கு காரணங்கள் ஸம்பத்தில் இருந்தாலும் துக்கப்படாத மனத்தை உடையவனாய் இஷ்டமானது ஸம்பவிக்கும் என்பதற்கு காரணம் இருந்தாலும் ஸந்தோஷப்படாதவனாய், ராகம், பயம், க்ரோதம் முதலியன இல்லாதவனாய், ஆத்மாவைச் சிந்திப்பதிலேயே முயன்றவன் ஏகேந்த்ரிய ஸம்ஜ்ஞன். எவன் தன் மனத்தை அந்வரதம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபடுத்தி மற்ற விஷயங்களில் துளியும் ஸம்பந்தபடுத்தாமல் ஆத்மாநுபவத்தினாலேயே ஸந்துஷ்டனாக இருக்கிறானோ அவன் வசீகர ஸம்ஜ்ஞன்.

அர்ஜுனன்-மதுஸூதன!மற்ற விஷயங்களில் ஆசையை அடக்காத வரையில் ஆத்மாவை காண முடியாது. ஆத்மாவை காணாதவரையில் ஆசைகளை அடக்க முடியாது என்றால் ஆசைகளை அகற்றினால்தான் ஆத்மாவைக் காண முடியும்;ஆத்மாவைக் கண்டால்தான் ஆசைகளை அகற்ற முடியும் என்று ஆகாதா?அந்யோன்யாச்ச்ரய தோஷம் வராதா?

பகவான்-அர்ஜுன!ஆத்மாவை காண்பதற்கு முன்பே ஆசையை அகற்றுவதற்கு வழி சொல்லுகிறேன், கேள்.இதர விஷயங்களில் செல்லக்கூடிய இந்த்ரியங்களை உன் ப்ரயத்தனத்தால் ஜயிக்க முடியாமற் போனாலும் ஒருவாறு ப்ரயத்தனப்பட்டு மற்ற விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி,சுபாச்ச்ரயமான என் திருமேனியில் செலுத்து. என் திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை த்யானம் செய். அதனால் பாவம் விலகும். ஆசை அடக்கப்படும். ஆத்மா ஸாக்ஷாத்காரம் ஸீலபமாக கிடைக்கும் என்றான்.

பகவத் கீதா இரண்டாம் அத்யாயம் ஸாரம் முற்றும்.